

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **M. P.**, so sídlom v P.P., IČO: X., proti povinnému **M. K.**, bývajúcemu v N., **o vymoženie 16,59 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 2 Er 415/2008, o dovolaní súdnej exekútorke JUDr. B. H., so sídlom v S., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., s.r.o., so sídlom v S., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 3. júla 2014 sp. zn. 5 CoE 179/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením zo 17. júla 2013 č.k. 2 Er 415/2008-10 zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. f/ zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok). Povinného zaviazal zaplatiť súdnej exekútorke JUDr. B. H. trovy exekúcie vo výške 61,82 € do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Zastavenie exekúcie odôvodnil stratou účinnosti exekučného titulu v dôsledku uplynutia 3-ročnej prekluzívnej lehoty na vykonanie rozhodnutia podľa § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 200 ods. 2 Exekučného poriadku.

Na odvolanie súdnej exekútorke proti výroku o trovách exekúcie Krajský súd v Košiciach uznesením z 3. júla 2014 sp. zn. 5 CoE 179/2013 odmietol jej odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ako podané neoprávnenou osobou; účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že právo na podanie odvolania možno priznať len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím spôsobená ujma

na jeho právach spočívajúca v tom, že jeho návrhu nebolo vyhovené úplne alebo sčasti mu súd prisúdil niečo iné, než čoho sa domáhal, alebo súd prekročil jeho návrh a prisúdil mu viac, než čoho sa domáhal. Súdnej exekútorke nebola napadnutým rozhodnutím spôsobená ujma na jej právach, pretože trovy exekúcie jej boli priznané, preto bolo potrebné jej odvolanie ako neprípustné odmietnuť. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala súdna exekútorka dovolanie s odôvodnením, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Poukázala na to, že návrhom z 21. mája 2013 požiadala o zastavenie exekúcie v súlade s § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie a zároveň žiadala zaviazať oprávneného na náhradu nákladov a odmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa rozhodol o zastavení exekúcie podľa iného ustanovenia - podľa § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku z dôvodu, že exekučný titul sa stal počas výkonu exekúcie neúčinným, pretože lehota na jeho vykonanie uplynula 30. júna 2011. Súd napriek tomu, že mal preukázané, že povinný je nemajetný a nemá prostriedky ani len na zaplatenie pohľadávky oprávneného vo výške 16,60 €, zaviazal ho na zaplatenie trov exekučného konania. Dovolateľka trvala na tom, že je legitimovaná podať odvolanie, pretože jej návrhu bolo vyhovené len sčasti, keďže súd na náhradu trov exekúcie zaviazal povinného a nie oprávneného tak, ako navrhovala, hoci z majetkových pomerov povinného vyplýva, že priznané trovy exekúcie nebudú súdnej exekútorke nikdy zaplatené; takéto rozhodnutie sa obsahovo zhoduje s nepriznaním trov exekúcie. Z uvedených dôvodov žiadala uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Oprávnený a povinný sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p. a § 37 ods. 1 Exekučného poriadku), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade smeruje dovolanie proti uzneseniu

odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Konštantná judikatúra najvyššieho súdu považuje trovy exekúcie za trovy konania (viď uznesenia najvyššieho súdu z 13. októbra 2010 sp. zn. 6 Cdo 80/2010, z 15. októbra 2010 sp. zn. 3 Cdo 170/2009, z 3. októbra 2011 sp. zn. 5 Cdo 170/2011 a z 13. septembra 2011 sp. zn. 6 Cdo 4/2011). Názor, že trovy exekúcie sú trovami konania, zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Prípustnosť podaného dovolania, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách, je vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na to by dovolanie súdnej exekútorke bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd vedúcich k zmätočnosti. Dovolací súd skúmal (§ 242 ods. 1 O.s.p.), či v konaní nedošlo k niektorej z väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namiatané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania súdnej exekútorke preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či odvolací súd svojím postupom (ne)odňal súdnej exekútorke možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie taký závadný postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Podľa obsahu dovolania dovolateľka zastáva názor, že súdy jej odňali možnosť pred súdmi konať tým, že vec nesprávne právne posúdili. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, treba preto uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednávania veci súdom) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania – v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' R 54/2012 a tiež napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011). Nesprávnym právnym posúdením veci súd totiž neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci z ustanovení § 239 O.s.p. a § 237 O.s.p. nevyplýva, najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie súdnej exekútorky podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo dovolateľka nebola v dovolacom konaní úspešná a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti

nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. júna 2015

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková